

Lanxess farà a Vila-seca plàstics per a Llatinoamèrica

El grup alemany vol incrementar la producció un 17,24%, fins a les 170.000 tones anuals de plàstics d'estirè

Redacció
BARCELONA

La companyia alemanya Lanxess centralitzarà des de la setmana vinent a la planta que té a la població de Vila-seca, al Tarragonès, tota la producció de plàstics d'estirè que fa el grup. L'aposta per la rodalia de Tarragona implicarà que la capacitat de producció actual, que és de 145.000 tones anuals de plàstics d'estirè ABS colorejats –que han passat a denominar-se Lustran Polymers–, augmenti un 17,24%, fins a les 170.000 tones anuals.

Els productes de Lanxess es fan servir per a la indústria de l'automoció, per fa-

bricar elements com els para-xocs i els retrovisors i, en el sector dels electrodomèstics, per a productes petits com les batedores o els telèfons.

Lanxess –un grup que va sorgir el 2004 de l'escissió que la multinacional alemanya Bayer va fer del seu negoci químic– va decidir apostar pel Tarragonès fa poc més d'un any amb la concentració a la planta de Vila-seca de tota la unitat productiva de plàstics d'estirè, per a la qual cosa va esgarrapar les tones que es fabricaven d'aquest mateix producte a la planta de la multinacional a Dormagen (Alemanya). Aquest centre de treball ha patit les conseqüències de la decisió amb

Un rètol indica la ubicació del grup químic a la població de Vila-seca, al Tarragonès ■ VAN DER MEULEN

una reducció de plantilla que, a finals del 2007, haurà disminuït en dos terços, és a dir, en prop de 980 persones.

En canvi, a la planta de Lanxess a Vila-seca les coses han anat a inversa. Només tres mesos després que Bayer finalitzés el procés de segregació de la seva divisió química i creés la

companyia Lanxess, la direcció de la nova empresa va encarregar una auditoria per comparar la rendibilitat de Dormagen i Vila-seca. Segons les previsions d'estalvi del grup –100 milions anuals fins al 2008–, una de les dues factories n'havia de patir les conseqüències. ■

TANTXTANT

M. Guinjoan / Josep M. Llauredor

Mirar al cel de tant en tant

Encara que molts no s'ho pensin, fer d'empresari, a part de donar satisfaccions, també porta bastants maldecaps. Ens referim als empresaris que, a més a més de jugar-se diners en un projecte, hi posen la seva dedicació com a organitzadors, dirigint directament o, si han encomanat la direcció a altri, participant en la presa de decisions. Organitzar equips de persones per produir, per vendre, per supervisar, negociar amb els bancs, amb els clients, amb el proveïdors, tenir les persones motivades, operar amb eficiència, produir qualitat... totes aquestes petites exigències exigeixen la màxima tensió perquè l'empresa sigui competitiva. Estar permanentment atent i mirar d'errar el mínim possible suposa una pressió, una càrrega que només els que la porten coneixen, fins al punt que de vegades un ho engegaria tot a rodar, si no fos que l'alternativa és ocupar-se en altres activitats en què hom té el perill que la història es repeteixi.

L'activitat empresarial està plena de petits èxits i fracassos diaris. La gràcia de sortir-se'n és que els primers siguin més grans que els segons, i que ho siguin de manera sostinguda. Davant dels fracassos, de les dificultats, del desànim, és recomanable en una nit serena anar a una zona fosca i mirar al cel, veure el firmament i pensar que som, com diu Joan Lluís Ferrer a *El Temps*, en un planeta que és una puça comparada amb el Sol, que a la nostra galàxia (la Via Làctia) hi ha 200.000 milions de sols, i que aquesta galàxia és com un gra de sorra en la platja del cosmos. És molt fàcil que així un s'adoni que, amb la menudalla que representa ell, el seu entorn i els seus problemes, tot plegat no n'hi hagi per a tant.

ANÀLISI

Joaquim Perramon

El mullader de l'opa

El procés pas a pas

El 5 de setembre del 2005 Gas Natural va presentar una opa hostil sobre Endesa. Generalment, les opes hostils s'han trobat amb dificultats per tirar endavant, sobretot les que es feien en el sector energètic, cosa que havia conegut bé Gas Natural en anteriors intents. L'operació era legítima i tècnicament correcta. Tot i l'oferta de Gas Natural de 20,88 euros per acció d'Endesa, 0,569 accions de Gas Natural i 5,983 euros en efectiu, el preu de bescanvi era més baix que el de la cotització dels títols d'Endesa.

El president de l'elèctrica, Manuel Pizarro, es va rebotar contra l'opa, al·legant que les condicions de l'oferta no eren favorables als seus accionistes. Expert en finances, ha creat una espiral administrativa, judicial i política rècord en la història empresarial espanyola.

L'opa, que és una operació eminentment econòmica, es va transformar en una qüestió política. La catalanitat de La Caixa i la seva participada

Rafael Miranda (esquerra), conseller delegat d'Endesa, amb Pizarro ■ A. COMAS / REUTERS

Gas Natural van ser objecte d'un atac frontal. No obstant, Pizarro sabia per experiència com a president d'una caixa gran que la dedicació d'aquestes entitats és procurar donar el millor servei a la societat que els dona confiança, sense que hagin d'amagar la seva identitat, com va fer ell mateix pregonant les seves arrels aragoneses.

Resulten sorprenents els atacs al tripartit per un pretès intervencionisme de La Caixa, quan el govern no ha tocat a Endesa ni un pèl, tot i que exerceix el monopoli del mercat elèctric català després d'absorbir i anul·lar totes les companyies elèctriques catalanes.

Endesa va negociar amb E.ON, el gegant alemany de

l'energia, una opa amistosa. La regulació espanyola actual no fa viable la fusió entre dues indústries elèctriques espanyoles sense el despreniment de molts actius. Amb l'estructura actual del mercat, molt poques combinacions poden formar *campions nacionals*. El mercat es distribueix entre Endesa i Iberdrola (de fet, són un duopoli, ja que ac-

tualment controlen el 75 per cent del mercat) i quatre mitjanes i petites empreses, entre elles Gas Natural. Entre les petites i mitjanes societats espanyoles treuen el nas, participant en el seu capital, la companyia francesa ERF, la italiana Eni, la portuguesa EDP i el grup alemany RWE.

Des del punt de vista que hi pugui haver fusions entre empreses estrangeres amb grups estatals, potser Endesa hauria pogut negociar amb una altra multinacional que li hagués pogut mantenir relativament la identitat, perquè E.ON l'engolirà. Des que la companyia alemanya va presentar la contraopa, el 5 de febrer passat, la companyia ha trepitjat fort: ofereix 25,40 euros per títol d'Endesa, tot en efectiu. D'una altra banda, E.ON ha aconseguit un emprèstic de 32.000 milions d'euros amb el Deutsche Bank i uns 20 milions d'euros més amb altres entitats financeres, tot per finançar l'operació i resultar victoriosa en la batalla de les opes per aconseguir la primera elèctrica espanyola, Endesa.

L'accionista decideix

El govern central era partidari que hi hagués fusions entre empreses espanyoles per formar *campions* abans que fusions entre empreses espanyoles i estrangeres. El passat 27 de juliol, la Comissió Nacional de l'Energia va autoritzar l'opa d'E.ON amb subjecció al compliment de 19 condicions que la Comissió Europea va considerar que eren incompatibles amb el dret comunitari.

L'executiu, canviant de posició, va estimar que no es podien posar barreres a les companyies estrangeres, de manera que va modificar 14 de les 19 condicions imposades per la Comissió Nacional de l'Energia (CNE). Entre aquestes, en lloc de vendre al mercat el negoci d'Endesa Espanya, la multinacional alemanya podria desprendre's només del negoci de les Illes Balears i les Canàries, el 10 per cent de l'activitat, i per obligació de tots els actius nuclears. El darrer pas és el dels accionistes, que han de decidir si accepten el bescanvi. E.ON ja ha dit que apujarà l'oferta.